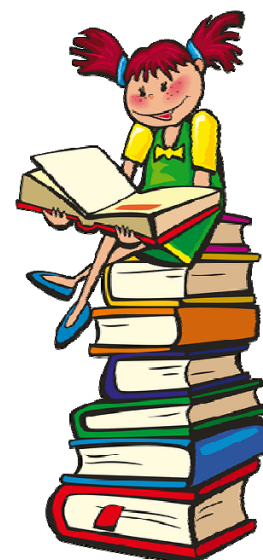

Barierile învățării

Tălmăciu Camelia, profesor învățământ primar

Șc. Gimn. „Dr. Aurel Vlad” Orăștie

Un învățământ de calitate este acela în care toți elevii indiferent de mediul de proveniență și de nivelul de dezvoltare intelectuală, sunt sprijiniți și încurajați în dezvoltarea lor.

În cadrul grupului care învață într-un cadru formal se diferențiază trei categorii de factori implicați: elevii, dascălul și programa școlară. Obținerea succesului planificat impune identificarea elevilor cu dificultăți de învățare, a celor dotați și elaborarea de programe de instruire nonstandardizate pentru fiecare categorie, în funcție de particularitățile decelate.

Procesul de învățare este, de multe ori, obstrucționat de numeroase bariere, de natură socială, emoțională, fizică, intelectuală sau generate de curriculum. De aceea, elevii au nevoie de un sprijin continuu.

Sopul diferențierii activității de învățare este acela de a ține seama de diversitatea nevoilor, a abilităților, a preferințelor, a stilurilor de învățare a celor care învață. Copilul trebuie învățat cum să învețe singur, conștientizând această activitate independentă. Procesul de diferențiere a activităților de învățare implică o cunoaștere amănunțită a nevoilor individuale ale elevilor.

Diferențierea activității de învățare prin sprijin se poate face prin:

- sprijin oferit de adulți
- sprijin individual din partea profesorului
- sprijin prin tehnologie
- recompensarea succeselor
- munca în echipă

Integrarea elevilor cu C.E.S. se face prin măsuri de diferențiere și adaptare curriculară (un curriculum diferențiat), printr-o evaluare adaptată. Adaptarea curriculară, ținând cont de specificul funcțiilor psihice, limbaj, atenție, memorie, selectează doar cunoștințele accesibile acestor elevi.

Programul de intervenție personalizat (P.I.P.) este o adaptare ce îl ajută pe elev să facă față conținuturilor învățării adaptate, este un proces de devenire și construcție a copilului..

Pentru a face față acestor cerințe, cadrul didactic care lucrează cu elevi cu CES trebuie să aibe următoarele competențe:

- **pedagogice**

- cunoștințe de specialitate foarte bune
- o abordare interdisciplinară
- participă la cursuri de formare continuă și aplică la clasă cunoștințele dobândite
- stăpânește metodică predării diferitelor obiecte
- folosește metode active de predare
- folosește bagajul de cunoștințe și deprinderi ale elevilor
- lucrează în echipă
- lucrează diferențiat, în funcție de nevoile specifice
- colaborează cu familia
- evaluează constant, folosind diferite metode
 - **cognitive**
 - cunoaște valorile individuale ale elevilor
 - cunoaște particularitățile de vârstă și individuale ale elevilor
 - atitudine deschisă față de elevi
 - valorifică calitățile elevilor
 - dezvoltă relațiile interpersonale
 - **de dezvoltare personală**
 - este preocupat de continua perfecționare, parcurgând literatură de specialitate
 - participă la simpozioane, sesiuni de comunicare științifică împărtășind din propria experiență și asimilând din experiența altora
 - își analizează atitudinea în diferite situații

Pornind de la premisa că nu învățătorul reprezintă sursa cea mai importantă, ci elevii, trebuie încurajată participarea și valorizarea resurselor tuturor elevilor pentru a putea arăta ce știu, ce pot înțelege, ce se poate face pentru a progresa în ritmul necesar. În eficientizarea acestui proces trebuie să intercoreleze activitatea de adaptare și integrare a copilului în școală, în familie și în comunitate. Problema care se poate pune este dacă există o continuitate a educației prin integrare, integrarea socială.

Bibliografie

1. CCD, „Identificarea și tratarea barierelor învățării”, Deva , 2008
2. Crețu E., „Psihopedagogia școlară pentru învățământul primar”, Editura Aramis, București, 1999;
3. Gherguț A., „Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”, Editura Polirom, Iași 2001;
4. „Învățământul primar”, Ed. Miniped, nr. 1-3, 2006
5. „Învățământul primar”, Ed. Discipol, nr. 1, 2001